

Tessa Dare

BEST SELLER ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ *NEW YORK TIMES*

Μερικοί απηλοί κανόνες

Μετάφραση: Μιχάλης Δελέγκος

OXIS

Αφιέρωση

Είμαι κόρη ιερωμένου. Η Έμμα, η ηρωίδα αυτού του βιβλίου, είναι κόρη εφημέριου. Θέλω να ξεκαθαρίσω ότι ο πατέρας της Έμμα δεν μοιάζει σε τίποτα με τον δικό μου. Ο πατέρας μου πάντα ήταν –και είναι– στοργικός και υπομονετικός, με στηρίζει και μου δείχνει κατανόηση.

Μπαμπά, σ' ευχαριστώ. Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο σ' εσένα.

Σε παρακαλώ, μη διαβάσεις τα κεφάλαια 7, 9, 11, 17, 19, 21 και 28.

Κεφάλαιο Ένα

Η Έμμα Γκλάντσοουν είχε πάρει μέχρι τα είκοσι δύο της κάποια δυσάρεστα μαθήματα από τη ζωή.

Οι ωραίοι πρίγκιπες δεν ήταν πάντα αυτό που φαίνονταν. Οι αστραφτερές πανοπλίες είχαν πάψει να είναι στη μόδα ήδη από την εποχή των Σταυροφοριών. Και αν πράγματι υπάρχουν καλές νεράιδες που σε προστατεύουν, τότε η δική της είχε καθυστερήσει κάμποσα χρόνια να ασχοληθεί μαζί της.

Τις πιο πολλές φορές, μια κοπέλα ήταν υποχρεωμένη να βγάζει μόνη της τον εαυτό της από μια δύσκολη θέση.

Το συγκεκριμένο απόγευμα ήταν μια από αυτές τις φορές.

Το Άσμπερι Χάουζ ορθωνόταν μπροστά της, έπιανε μια ολόκληρη πλευρά της μοδάτης πλατείας του Μείφear. Ήταν κομψό. Πελώριο.

Τρομακτικό.

Ξεροκατάπιε όλο άγχος. Ήταν ικανή να το καταφέρει αυτό που είχε στο μυαλό της. Μια φορά, είχε πάει ολομόναχη με τα πόδια στο Λονδίνο, μέσα στην καρδιά του χειμώνα. Είχε αντισταθεί με όλες της τις δυνάμεις και δεν είχε υποκύψει ούτε στην απελπισία ούτε στην πείνα. Είχε βρει δουλειά και είχε ξεκινήσει μια καινούρια ζωή στην πρωτεύουσα. Τώρα, έξι χρόνια μετά, θα έφτανε στο σημείο

να καταπιεί όλες τις βελόνες του μοδιστράδικου της Μαντάμ Μπισέτ, προκειμένου να μη γυρίσει γονατιστή στο σπίτι του πατέρα της.

Σε σύγκριση με όλα αυτά, τι ήταν το να χτυπήσει την πόρτα ενός δούκα;

Τίποτα. Απολύτως τίποτα. Το μόνο που χρειαζόταν να κάνει ήταν να επιστρατεύσει το θάρρος της, να περάσει τις πύλες από σφυρήλατο σίδηρο, να ανεβεί τα γρανιτένια σκαλοπάτια –μόνο καμιά εκατοστή ήταν, σιγά το πράγμα– και να χτυπήσει το κουδούνι της πελώριας και πλούσια διακοσμημένης πόρτας.

Καλησπέρα. Είμαι η δεσποινίς Έμμα Γκλάντστοουν. Ήρθα για να δω τον μυστηριώδη και μοναχικό Δούκα του Άσμπερι. Όχι, δεν γνωρίζομαστε. Όχι, δεν έχω καρτ βίζιτ. Εδώ που τα λέμε, τίποτα δεν έχω. Ακόμα και σπίτι μπορεί να μην έχω αύριο, αν δεν με αφήσετε να μπω μέσα.

Αχ, Θεέ μου. Δεν υπήρχε περίπτωση να καταφέρει τίποτα.

Με ένα επιφώνημα θλίψης, απομακρύνθηκε από την πύλη κι έκανε τον γύρο της πλατείας για δέκατη φορά, πινάζοντας τα γυμνά μπράτσα της κάτω από την κάπα της.

Ήταν υποχρεωμένη να το προσπαθήσει.

Η Έμμα στάθηκε απέναντι από την πύλη και πήρε μια βαθιά ανάσα. Προσπάθησε να μη δώσει σημασία στην καρδιά της που χτυπούσε μανιασμένα.

Τα χρονικά περιθώρια εξαντλούνταν. Κανείς δεν θα ερχόταν να τη βοηθήσει. Δεν είχε καιρό για δισταγμούς, δεν υπήρχε επιστροφή.

Ψυχραιμία. Έτοιμη.

Πάμε.

Ο Άσμπερι, από το γραφείο του στη βιβλιοθήκη, άκουσε ένα παράξενο κουδούνισμα. Μήπως ήταν κουδούνι πόρτας;

Να το πάλι.

Ναι, κουδούνι πόρτας ήταν.

Και μάλιστα το κουδούνι της δικής του πόρτας.

Καταραμένοι κουτσομπόληδες. Μόλις λίγες εβδομάδες είχε που βρισκόταν στην πρωτεύουσα. Είχε ξεχάσει ότι οι φήμες στο Λονδίνο ταξιδεύουν με απίστευτη ταχύτητα. Δεν είχε καιρό ούτε και διάθεση να ασχοληθεί με τους αδιάκριτους. Όποιος κι αν ήταν αυτός που του χτυπούσε την πόρτα, σίγουρα ο Χαν θα φρόντιζε να τον διώξει.

Βούτηξε την πένα του στο μελανοδοχείο και συνέχισε την επιστολή, που είχε για παραλήπτες τους ανίκανους δικηγόρους του.

Δεν ξέρω τι στην ευχή κάνατε έναν ολόκληρο χρόνο τώρα, αλλά οι υποθέσεις μου βρίσκονται σε αξιοθρήνητη κατάσταση. Να απολύσετε αμέσως τον επιστάτη του κτήματος στο Γιορκσάιρ. Να πείτε στον αρχιτέκτονα ότι θέλω να δω τα σχέδια για τον καινούριο μύλο χωρίς καμία καθυστέρηση. Και υπάρχει και άλλο ένα ζήτημα που απαιτεί άμεση αντιμετώπιση.

Ο Άς δίστασε, η πένα του έμεινε μετέωρη. Δεν το πίστευε ότι θα έγραφε τέτοιο πράγμα. Όμως, όσο κι αν τον φόβιζε, έπρεπε να γίνει. Έγραψε:

Χρειάζομαι σύζυγο.

Υποτίθεται ότι έπρεπε να θέσει τις προδιαγραφές, τις απαιτήσεις του. Η γυναίκα έπρεπε να είναι σε ηλικία τεκνοποίησης και

να έχει ευγενική καταγωγή, να βρίσκεται σε δεινή οικονομική κατάσταση, να είναι πρόθυμη να μοιραστεί το κρεβάτι της με έναν άνθρωπο με φρικτή όψη.

Εν ολίγοις, έπρεπε να είναι απελπισμένη.

Θεέ μου, τι καταθλιπτικό. Καλύτερα να μην το πήγαινε παραπέρα, μία αράδα αρκούσε.

Χρειάζομαι σύζυγο.

Ο Χαν εμφανίστηκε στο κατώφλι της βιβλιοθήκης. «Εξοχότατε, ζητώ συγγνώμη για την ενόχληση, αλλά έχει έρθει μια νεαρή και θέλει να σας δει. Φοράει νυφικό».

Ο Ας κοίταξε τον μπάτλερ. Κοίταξε και τις λέξεις που είχε μόλις γράψει. Έπειτα ξανακοίταξε τον μπάτλερ.

«Τι να πω, πολύ περίεργο». Τελικά, ίσως οι δικηγόροι του να μην ήταν όσο άχρηστοι νόμιζε. Άφησε κάτω την πένα του, ακούμπησε το πόδι του πάνω στο γραφείο, έγειρε πίσω στις σκιές. «Βεβαίως, πες της να περάσει».

Μια νεαρή με λευκό φόρεμα μπήκε ορμητικά στο δωμάτιο.

Το πόδι του Ας γλίστρησε από το γραφείο. Έπεσε προς τα πίσω και χτύπησε στον τοίχο, παραλίγο να σωριαστεί στο πάτωμα. Ένας φάκελος έπεσε από ένα ράφι και παντού απλώθηκαν χαρτιά σαν χιονονιφάδες.

Είχε τυφλωθεί.

Όχι από την ομορφιά της γυναίκας – αν και μάλλον όμορφη ήταν. Δεν μπορούσε να είναι σίγουρος. Το φόρεμά της ήταν ένα τερατώδες έκτρωμα όλο μαργαριτάρια, δαντέλες, στρας και χάντρες.

Για όνομα του Θεού. Δεν ήταν συνηθισμένος να βρίσκεται στον ίδιο χώρο με κάτι πιο αποκρουστικό από τον ίδιο.

Στήριξε τον δεξή αγκώνα του στο μπράτσο της καρέκλας και έφερε τα ακροδάχτυλά του στο μέτωπό του, για να κρύψει τις ουλές στο πρόσωπό του. Ήταν από τις λίγες φορές που δεν προστάτευε ούτε τις ευαισθησίες κάποιου υπηρέτη ούτε τον εγωισμό του. Ήθελε απλώς να προφυλάξει τον ίδιο του τον εαυτό από... από αυτό το πράγμα.

«Εξοχότατε, ζητώ συγγνώμη για την εισβολή», είπε η νεαρή, κρατώντας το βλέμμα της στυλωμένο σε κάποιο μοτίβο στο περσικό χαλί.

«Ελπίζω να το εννοείτε».

«Ξέρετε, όμως, είμαι πολύ απελπισμένη».

«Αυτό υποθέτω».

«Πρέπει να πληρωθώ για τη δουλειά μου και μάλιστα αμέσως».

Ο Ας απόρησε. «Τη... δουλειά σας;»

«Είμαι ράφτρα. Εγώ το έραψα αυτό» –έδειξε με τα χέρια της το μεταξωτό έκτρωμα– «για τη δεσποινίδα Γουόρδινγκ».

Για τη δεσποινίδα Γουόρδινγκ.

Α, τώρα άρχιζε να καταλαβαίνει. Το έκτρωμα από λευκό μετάξι προοριζόταν για την πρώτην υποψήφια σύζυγο του Ας. Λογικό ήταν. Η Άναμπελ Γουόρδινγκ είχε άθλιο γούστο – τόσο στα φορέματα όσο και στους υποψήφιους συζύγους.

«Όταν διαλύθηκε ο αρραβώνας σας, δεν με πλήρωσε για το νυφικό. Είχε αγοράσει η ίδια το μετάξι, τις δαντέλες και όλα τα σχετικά, αλλά δεν με πλήρωσε για τη δουλειά μου. Αυτό σημαίνει ότι είμαι απλήρωτη. Προσπάθησα να την επισκεφτώ στο σπίτι της, αλλά δεν τα κατάφερα. Δεν πήρα απάντηση στην επιστολή που έστειλα και στους δυο σας. Σκέφτηκα ότι αν εμφανιζόμουν έτσι» –άνοιξε διάπλατα τη φούστα του λευκού φορέματος– «θα ήταν απίθανο να με αγνοήσετε».

«Ως προς αυτό έχετε δίκιο». Ακόμα και η γερή πλευρά του

προσώπου του συσπάστηκε. «Για τον Θεό, είναι λες και έγινε έκρηξη σε υφασματάδικο κι εσείς ήσασταν το πρώτο θύμα».

«Η δεσποινίς Γουόρδινγκ ήθελε κάτι που να αρμόζει σε μια δούκισσα».

«Αυτό το φόρεμα», είπε ο Ας, «είναι κατάλληλο μόνο για επένδυση πολυελαίου σε οίκο ανοχής».

«Τι να σας πω... Η πρώην μνηστή σας είχε... ακραίες προτιμήσεις».

Ο Ας έγειρε μπροστά. «Δεν μπορώ ούτε να το κοιτάζω. Είναι λες και έκανε εμετό ένας μονόκερος. Είναι σαν τομάρι θηρίου που λένε ότι τριγυρίζει στα Ιμαλαία και τρομοκρατεί τον κόσμο».

Η Έμμα έστρεψε το βλέμμα της στο ταβάνι και αναστέναξε με απελπισία.

«Τι πάθατε;» της είπε εκείνος. «Μη μου πείτε ότι σας αρέσει».

«Δεν έχει σημασία αν ταιριάζει στα γούστα μου, Εξοχότατε. Εγώ καμαρώνω για τη δουλειά μου κι αυτό το φόρεμα μου πήρε μήνες να το φτιάξω».

Τώρα που είχε περάσει το πρώτο σοκ από την αποκρουστική αμφίεση της κοπέλας, ο Ας έστρεψε την προσοχή του στην ίδια τη νεαρή που είχε υποστεί τον εξευτελισμό να φορέσει αυτό το πράγμα.

Η αλήθεια ήταν ότι το έκανε να φαίνεται πιο ωραίο.

Γαλακτερή επιδερμίδα. Χείλια σαν ροδοπέταλα. Βλεφαρίδες μαύρες και μεταξένιες.

Ατσάλινη θέληση.

«Μόνο το κέντημα... δούλεψα μία εβδομάδα για να το κάνω τέλειο». Χάιδεψε τη λαϊμόκοψη του φορέματος.

Ο Ας ακολούθησε με το βλέμμα του την κίνηση που έκαναν τα ακροδάχτυλά της. Δεν έβλεπε κανένα κέντημα. Άντρας ήταν. Στήθη έβλεπε. Όμορφα και δελεαστικά στήθη στριμωγμένα σε

εκείνον τον βασανιστικό κορσέ. Του άρεσαν σχεδόν όσο του άρεσε και η αποφασιστικότητα που τα φούσκωνε.

Σήκωσε το βλέμμα του προς τα πάνω, στον λυγρό λαιμό και στα χτενισμένα, πλούσια, καστανά μαλλιά. Η κοπέλα είχε αυστηρό χτένισμα που προκαλούσε τα δάχτυλα ενός άντρα να τραβήξουν τις φουρκέτες μία μία.

Συγκρατήσου, Άσμερι.

Η κοπέλα ήταν αδύνατο να είναι όσο όμορφη φαινόταν. Αναμφίβολα την ωφελούσε η αντίθεση με το αποκρουστικό φόρεμα. Και επιπλέον ο Ας ζούσε εδώ και καιρό σε απόλυτη μοναξιά. Ναι, έπαιζε κι αυτό τον ρόλο του.

«Έξοχότατε», είπε εκείνη, «δεν έχω κάρβουνα για το τζάκι, μου έχουν απομείνει μόνο κάτι μουχλιασμένες πατάτες για φαγητό, και επιπλέον αύριο πρέπει να πληρώσω και το νοίκι μου. Ο σπιτονοικοκύρης απείλησε να με πετάξει έξω αν δεν του πληρώσω όλο το ποσό. Πρέπει να πάρω τα μεροκάματά μου. Είναι μεγάλη ανάγκη». Άπλωσε το χέρι με την παλάμη της ανοιχτή. «Δύο λίρες και τρία σελίνια, αν έχετε την καλοσύνη».

Ο Ας σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και την κοίταξε επίμονα. «Είστε η δεσποινίς...»

«Γκλάντσοουν, Έμμα Γκλάντσοουν».

«Δεσποινίς Γκλάντσοουν, φαίνεται ότι δεν αντιλαμβάνεστε τι σημαίνει να ταραζετε τη μοναξιά ενός δούκα. Κανονικά θα έπρεπε να φοβάστε, αν όχι να είστε τρομοκρατημένη. Ωστόσο, δεν διακρίνω στη συμπεριφορά σας ούτε ελάχιστη νευρικήτητα. Σίγουρα είστε απλώς ράφτρα;»

Σήκωσε τα χέρια της και του έδειξε τις παλάμες της. Επωλωμένα κοψίματα και κάλοι στις άκρες των δαχτύλων της. Ο Ας όφειλε να παραδεχτεί ότι αυτά ήταν πολύ πειστικά τεκμήρια. Όμως, δεν φάνηκε να πείθεται.

«Τέλος πάντων, αδύνατον να έχετε γεννηθεί φτωχή. Είστε πολύ συγκροτημένη και, από όσο μπορώ να δω, έχετε όλα σας τα δόντια. Υποθέτω ότι μείνατε ορφανή σε μικρή ηλικία, για κάποιον φρικτό λόγο».

«Όχι, Εξοχότατε».

«Μήπως σας εκβιάζουν;»

«Όχι». Η λέξη βγήκε μακρόσυρτα από το στόμα της.

«Μήπως συντηρείτε νόθα παιδιά και ταυτόχρονα σας εκβιάζουν;»

«Όχι».

Χτύπησε τα δάχτυλά του. «Το βρήκα. Ο πατέρας σας είναι παλιάνθρωπος. Βρίσκεται στη φυλακή για χρέη. Ή σπαταλάει τα λεφτά του στο ποτό και στις πόρνες».

«Ο πατέρας μου είναι εφημέριος. Στο Χερντφορντσαίρ».

Ο Ας συνοφρυώθηκε. Δεν έβγαине νόημα. Οι εφημέριοι ήταν σωστοί κύριοι. «Πώς είναι δυνατό η κόρη ενός τζέντλεμαν να τυραννάει τα χέρια της δουλεύοντας ως ράφτρα;»

Επιτέλους, είδε ένα ίχνος αβεβαιότητας στο πρόσωπό της. Η κοπέλα άγγιξε το σημείο πίσω από τον λοβό του αυτιού της. «Μερικές φορές η ζωή παίρνει απροσδόκητη τροπή».

«Και λίγα λέτε».

Η μοίρα ήταν άκαρδη και κακιά μάγισσα, έκανε πάντα του κεφαλιού της, δεν λογάριαζε κανέναν. Και ο Ας το ήξερε αυτό πολύ καλά.

Στριφογύρισε στην καρέκλα του, άπλωσε το χέρι του και πήρε ένα κουτί από πίσω από το γραφείο.

«Λυπάμαι». Η φωνή της μαλάκωσε. «Πρέπει να ήταν πλήγμα η διάλυση του αρραβώνα. Η δεσποινίς Γουόρδινγκ φαινόταν υπέροχη γυναίκα».

Ο Ας μέτρησε τα χρήματα στην παλάμη του. «Αφού την έχετε

συναναστραφεί, θα πρέπει να έχετε καταλάβει ότι δεν είναι έτσι τα πράγματα».

«Τότε, ίσως να είναι για καλό που δεν την παντρευτήκατε».

«Ναι, προνόησα και φρόντισα να καταστρέψω το πρόσωπό μου πριν τον γάμο. Θα ήταν μεγάλη ατυχία έτσι και περίμενα να το κάνω μετά».

«Καταστρέψατε το πρόσωπό σας; Εξοχότατε, με συγχωρείτε που το λέω, αλλά δεν είναι τόσο άσχημα τα πράγματα».

Ο Ας έκλεισε το καπάκι του κουτιού με δύναμη. «Η Άναμπελ Γουόρδινγκ ήθελε απεγνωσμένα να παντρευτεί έναν άντρα με τίτλο και περιουσία. Εγώ είμαι δούκας και εξωφρενικά πλούσιος. Όμως, αυτή με παράτησε. Οπότε, ναι, τόσο άσχημα είναι τα πράγματα».

Σηκώθηκε και έστρεψε την πληγωμένη πλευρά του προσώπου του προς το μέρος της, την άφησε να τον δει με την άνεσή της. Το γραφείο του βρισκόταν στην πιο σκοτεινή γωνιά του δωματίου – και μάλιστα επίτηδες. Οι βαριές βελούδινες κουρτίνες του δωματίου δεν άφηναν να περνάει το φως του ήλιου. Αλλά τις άσχημες ουλές σαν τις δικές του μόνο το απόλυτο σκοτάδι ήταν ικανό να τις κρύψει. Τα κομμάτια της σάρκας που είχαν γλιτώσει από τις φλόγες, είχαν περάσει τα πάνδεινα μετά – πρώτα από το νυστέρι του χειρουργού και έπειτα, για εβδομάδες που ήταν σωστή κόλαση, από τον πυρετό και την πυόρροια. Από τον κρόταφο ως τον γοφό του, όλη η δεξιά πλευρά του κορμιού του ήταν σαν σαρωμένο πεδίο μάχης, όλο ουλές και εγκαύματα από μπαρούτι.

Η δεσποινίς Γκλάντστοουν έμεινε αμίλητη. Προς τιμή της, δεν λιποθύμησε, δεν έκανε εμετό ούτε έφυγε ουρλιάζοντας από το δωμάτιο – μια ευχάριστη αλλαγή σε σχέση με τις συνηθισμένες αντιδράσεις.

«Πώς συνέβη;» τον ρώτησε.

«Στον πόλεμο. Άλλη ερώτηση».

Μετά από μια στιγμή, η Έμμα ρώτησε σιγανά: «Σας παρακαλώ, μου δίνετε τα χρήματά μου;»

Εκείνος άπλωσε το χέρι του και της έδωσε τα χρήματα.

Η Έμμα πήγε να τα πάρει.

Ο Ας έκλεισε τα νομίσματα στη χούφτα του. «Πρώτα θα μου δώσετε το φόρεμα».

«Τι;»

«Αφού σας πληρώνω για τη δουλειά σας, είναι δίκαιο να πάρω το φόρεμα».

«Για ποιον λόγο; Τι θα το κάνετε;»

Σήκωσε τους ώμους του. «Δεν έχω αποφασίσει. Μπορεί να το χαρίσω σε άσυλο για τραγουδίστριες της όπερας που έχουν αποσυρθεί. Ίσως να το πετάξω στον Τάμεση για να το ευχαριστηθούν τα χέλια. Ή μπορεί και να το κρεμάσω στην εξώπορτα για να διώχνω τα κακά πνεύματα. Οι επιλογές είναι πάρα πολλές».

«Εγώ... Εξοχότατε, μπορώ να σας το στείλω αύριο. Αλλά τα χρήματα πρέπει να τα πάρω σήμερα».

Ο Ας πλατάγισε τη γλώσσα του. «Δηλαδή, δεσποινίς Γκλάντοτσουν, είναι σαν να μου λέτε να σας δανείσω τα χρήματα. Δεν ασχολούμαι με δάνεια».

«Δηλαδή θέλετε το φόρεμα τώρα αμέσως;»

«Αφού κι εσείς τώρα αμέσως θέλετε τα χρήματα».

Τα μαύρα μάτια της καρφώθηκαν πάνω του, ήταν σαν να τον κατηγορούσαν για την κακία του.

Σήκωσε τους ώμους του. Του ήταν αδιάφορες οι κατηγορίες της.

Αυτό ήταν το μεγάλο μαρτύριο του να έχεις παραμορφωθεί στο πεδίο της μάχης καθαρά από τυχαία γεγονότα. Δεν μπορούσες να ρίξεις το φταίξιμο σε κανέναν, ήταν αδύνατο να πάρεις εκδίκηση. Σε κατέτρωγε μόνο μια μόνιμη πικρία που σε έβαζε σε πειρασμό να ξεσπάς σε οτιδήποτε βρισκόταν κοντά σου. Α, δεν ήταν βίαιος

άνθρωπος – παρά μόνο αν σε κάποιον άξιζε πραγματικά να φερθεί με βιαιότητα. Απλώς έβρισκε μια διεστραμμένη ικανοποίηση στο να γίνεται μπελάς για τους άλλους.

Αφού είχε όψη τέρατος, μπορούσε κάλλιστα να απολαύσει αυτόν τον ρόλο.

Δυστυχώς, η συγκεκριμένη ράφτρα δεν ήθελε με τίποτα να παραστήσει το ποντίκι που τρέμει από φόβο. Ό,τι κι αν της έλεγε, αυτή δεν ταραζόταν με τίποτα, και αφού δεν το είχε βάλει στα πόδια ήδη τρομοκρατημένη, κατά πάσα πιθανότητα δεν θα το έκανε.

Μπράβο της.

Ήταν έτοιμος να της δώσει τα χρήματα και να της πει –όπως και στο φόρεμα– ένα αντίο όλο μεγαλοψυχία.

Όμως, πριν προλάβει να το κάνει, εκείνη ξεφύσηξε με αποφασιστικότητα. «Εντάξει».

Τα χέρια της πήγαν στο πλάι του φορέματος. Άρχισε να ξεπιάνει μια σειρά από κόπιτσες κρυμμένες στη ραφή του κορσέ. Μία μία. Καθώς ο κορσές χαλάρωνε, τα στρυμωγμένα στήθη της χαλάρωναν και ανακτούσαν τη φυσική σφριγηλότητά τους. Το μανίκι γλίστρησε από τον ώμο της και άφησε να αποκαλυφθεί το αραχνοϋφαντο ύφασμα από το μεσοφόρι της.

Μια μπουκλα μαύρα μαλλιά ελευθερώθηκε και χύθηκε στην κλείδα της.

Ο Χριστός και η Παναγία.

«Σταθείτε».

Κοκάλωσε, σήκωσε το βλέμμα της. «Να σταθώ;»

Ο Ας έβρισε από μέσα του. *Μη με βάζεις σε πειρασμό, δεν ξέρω αν θα το ξαναπώ.* «Σταθείτε».

Ο Ας δεν το πίστευε ότι είχε καταφέρει να βρει την αξιοπρέπεια να το πει ακόμα μία φορά. Παραλίγο να απολαύσει ιδιωτικό στριπτίζ, πληρώνοντας δύο λίρες και τρία σελίνια. Πολύ υψηλότερο

ποσό από το συνηθισμένο, αλλά ευκαιρία, αφού η κοπέλα ήταν τόσο όμορφη.

Και επιπλέον, κόρη εφημέριου. Ο Ας ονειρευόταν πάντα να διαφθείρει την κόρη ενός εφημέριου. Σοβαρά τώρα, ποιος άντρας δεν το είχε ονειρευτεί; Πάντως, δεν ήταν τόσο διαβολικός ώστε να το πετύχει μέσω εκβιασμού.

Του πέρασε μια σκέψη από το μυαλό. Ίσως –μόνο ίσως– να κατόρθωνε να πραγματοποιήσει αυτή τη φαντασίωση με άλλα, κάπως λιγότερο σατανικά, μέσα. Είδε την Έμμα Γκλάντστοουν από άλλη οπτική, ενώ σκεφτόταν εκείνη τη λίστα προϋποθέσεων που είχε σκοπό να συμπεριλάβει στην επιστολή του όταν τον διέκοψαν.

Η κοπέλα ήταν νέα και υγιής. Μορφομένη. Ήταν του καλού κόσμου και είχε τη διάθεση να γδυθεί μπροστά του.

Και, το κυριότερο, ήταν απελπισμένη.

Του έκανε.

Για την ακρίβεια, του έκανε και του παραέκανε.

«Λοιπόν, δεσποινίς Γκλάντστοουν, έχετε την εξής επιλογή. Μπορώ να σας πληρώσω δύο λίρες και τρία σελίνια».

Ακούμπησε τα νομίσματα πάνω στο γραφείο. Εκείνη τα κοίταξε με βλέμμα όλο λαχτάρα. «Ή», της είπε, «μπορώ να σας κάνω δούκισσα».

Κεφάλαιο Δύο

*Δ*ούκισσα;
Μάλιστα. Η Έμμα ήταν ευγνώμων για ένα πράγμα. Τουλάχιστον τώρα είχε δικαιολογία να κρατάει το βλέμμα της καρφωμένο πάνω του. Από τη στιγμή που ο δούκας αποκάλυψε τις ουλές του, η Έμμα προσπαθούσε να μην έχει το βλέμμα της καρφωμένο πάνω του. Μετά άρχισε να σκέφτεται ότι ίσως θα ήταν πιο αγενές να αποφεύγει να τον κοιτάζει. Το αποτέλεσμα ήταν να στρέφει το βλέμμα της μία στο πρόσωπό του, μία στο χαλί, μία στα νομίσματα πάνω στο γραφείο. Είχε αρχίσει να ζαλίζεται.

Τώρα είχε το αναφαίρετο δικαίωμα να τον κοιτάζει με το στόμα ανοιχτό.

Η αντίθεση ήταν ακραία. Η πληγωμένη πλευρά του προσώπου του, όπως ήταν φυσικό, της τραβούσε πρώτα την προσοχή. Η εμφάνισή του έδειχνε άνθρωπο βασανισμένο και θυμωμένο, με πλέγματα από ουλές να απλώνονται πίσω από το αυτί του και πάνω από τη γραμμή της τριχοφυΐας του. Ακόμα πιο δυσάρεστη ήταν η αντίθεση ανάμεσα στη σηματοδομένη σάρκα του και στο άθικτο προφίλ του, που έδειχνε ότι ήταν ωραίος άντρας, με εκείνον τον τολμηρό και όλο αυτοπεποίθηση τρόπο ενός τζέντλεμαν που θεωρούσε τον εαυτό του ανίκητο.

Η Έμμα δεν έβρισκε τρομακτική την εμφάνισή του, αν και δεν γινόταν να μην παραδεχτεί ότι την εξέπληττε. Όχι, κατέληξε στο συμπέρασμα, δεν την «εξέπληττε», δεν ήταν σωστή αυτή η λέξη.

Η εμφάνισή του ήταν εντυπωσιακή.

Ήταν εντυπωσιακός άντρας.

Ήταν σαν να του είχε χωρίσει το κορμί στα δύο ένα αστροπελέκι, ενώ η ενέργεια φόρτιζε ακόμα την αύρα του. Η Έμμα την ένιωθε από μακριά. Τα μπράτσα της ανατρίχιασαν.

«Με συγχωρείτε, Εξοχότατε. Μάλλον δεν άκουσα καλά».

«Είπα ότι θα σας κάνω δούκισσα».

«Προφανώς... Προφανώς δεν εννοείτε μέσω γάμου».

«Όχι, σκοπεύω να εκμεταλλευτώ την απεριόριστη επιρροή που έχω στη Βουλή των Λόρδων για να καταργήσω τους νόμους περί πρωτοτόκων και μετά θα πείσω τον Πρίγκιπα και Αντιβασιλέα να φτιάξει νέο τίτλο και δουκάτο. Αφού το καταφέρω αυτό, θα τον πείσω να χρίσει δούκισσα την κόρη ενός εφημέριου από το Χερντφορντσαίρ. Δεσποινίς Γκλάντσοουν, και βέβαια μέσω γάμου εννοώ».

Εκείνη γέλασε συγκρατημένα. Της φαινόταν ότι το γέλιο ήταν η μόνη δυνατή απάντηση. Σίγουρα ο δούκας αστειευόταν. «Δεν μπορεί να μου ζητάτε να σας παντρευτώ».

Ο Ας αναστέναξε με εκνευρισμό. «Δούκας είμαι. Δεν σας ζητάω να με παντρευτείτε. Σας προτείνω να σας παντρευτώ. Άλλο το ένα και άλλο το άλλο».

Η Έμμα άνοιξε το στόμα της, αλλά απλώς το ξανάκλεισε.

«Χρειάζομαι διάδοχο», είπε ο δούκας. «Αυτή είναι η ουσία του πράγματος».

Η Έμμα στάθηκε σε εκείνη τη λέξη, και στον ωμό και επιτακτικό τρόπο με τον οποίο την είπε ο δούκας.

Η ουσία.

«Αν πεθάνω αύριο το πρωί, όλα θα τα πάρει ο εξάδελφός μου, που είναι ένας αδιόρθωτος ηλίθιος. Εγώ δεν πήγα στην Ευρώπη, δεν πολέμησα για να σώσω την Αγγλία από την τυραννία και δεν γλίτωσα από αυτό» —έδειξε το πρόσωπό του— «για να γυρίσω πίσω και να δω τις ζωές των ενοίκων μου να γίνονται συντρίμια. Κι αυτό σημαίνει ότι οι νόμοι περί πρωτοτόκων —από τη στιγμή που δεν έχω σκοπό να τους καταργήσω— απαιτούν να παντρευτώ και να αποκτήσω γιο».

Διέσχισε το δωμάτιο και κατευθύνθηκε προς το μέρος της με αργές δρασκειλές. Εκείνη έμεινε στη θέση της, αποφασισμένη να μη λουφάξει μπροστά του. Όσο πιο χαλαρή γινόταν η στάση του, τόσο πιο δυνατά χτυπούσε η καρδιά της.

Το πρόσωπό του μπορεί να ήταν εντυπωσιακό, αλλά όλος ο υπόλοιπος;

Μάλλον υπέροχο θα τον έλεγε.

Η Έμμα, για να διώξει αυτές τις σκέψεις από το μυαλό της, επικεντρώθηκε στον δικό της τομέα. Την ένδυση. Το πανωφόρι του ήταν άψογα ραμμένο, έπεφτε τέλεια στις φαρδιές πλάτες του και αγκάλιαζε το περίγραμμα των μπράτσων του. Το μαλλί ήταν άριστης ποιότητας, πυκνά υφασμένο και άριστα βαμμένο. Όμως το σπιλ του είχε δύο χρόνια που δεν ήταν πια στη μόδα, τα μανικέτια ήταν λιγάκι φθαρμένα και —

«Ξέρω τι σκέφτεστε, δεσποινίς Γκλάντσοουν».

Η ίδια πολύ αμφέβαλλε γι' αυτό.

«Δεν πιστεύετε αυτό που σας λέω. Πώς είναι δυνατό μια γυναίκα της τάξης σας να ανεβεί τόσο πολύ. Οφείλω να παραδεχτώ ότι θα βρεθείτε να υπολείπεστε κοινωνικά των κυριών της αριστοκρατίας, που —επιπλέον— δεν θα σας αντιμετωπίζουν με φιλικές διαθέσεις, αλλά σίγουρα θα σας παρηγορούν τα προνόμια που θα αποκτήσετε. Πολυτελές σπίτι, απεριόριστη πίστωση στα καλύτερα

καταστήματα, τεράστια αποζημίωση σε περίπτωση θανάτου μου. Θα μπορείτε να κάνετε επισκέψεις, να πηγαίνετε για ψώνια. Ακόμα και να ασχοληθείτε με φιλανθρωπίες, αν θέλετε. Θα περνάτε τις μέρες σας κάνοντας μόνο αυτό που θέλετε εσείς». Το ύφος του σκοτεινίασε. «Οι νύχτες σας, όμως, θα ανήκουν αποκλειστικά σ' εμένα».

Ήταν αδύνατο να βρει απάντηση κατάλληλη σε αυτά τα λόγια. Φούντωσε μέσα της η αγανάκτηση, πλημμύρισε και την τελευταία γωνιά του κορμιού της.

«Να ξέρετε ότι θα επισκέπτομαι το κρεβάτι σας κάθε βράδυ, εκτός κι αν είστε άρρωστη ή έχετε έμμηνο ρύση, ώσπου να πραγματοποιηθεί η επιθυμητή σύλληψη».

Η Έμμα προσπάθησε, για άλλη μια φορά, να κατανοήσει τι ακριβώς της έλεγε. Αφού εξέτασε όλες τις πιθανότητες, ένα πράγμα της φάνηκε ότι ήταν το πιο λογικό να συμβαίνει.

Ο δούκας δεν ήταν απλώς σημαδεμένος στο πρόσωπο. Ήταν και άρρωστος στο μυαλό.

«Εξοχότατε, μήπως έχετε πυρετό;»

«Όχι, καθόλου».

«Ίσως θα ήταν καλύτερα να ξαπλώσετε. Μπορώ να ενημερώσω εγώ τον μπάτλερ σας να φωνάξει γιατρό».

Την κοίταξε απορημένος. «Χρειάζεστε γιατρό;»

«Μπορεί και να χρειάζομαι». Η Έμμα έφερε το χέρι της στο μέτωπό της. Το κεφάλι της γύριζε.

Αφού δεν ήταν άρρωστος... μήπως όλο αυτό ήταν κάποιο κόλπο για να την κάνει ερωμένη του; Αχ, Χριστέ μου. Ίσως να του είχε δώσει λάθος εντύπωση με την προθυμία της να γδυθεί.

«Μήπως –», έπρεπε να το πει ευθέως, δεν υπήρχε άλλος τρόπος να το ρωτήσει. «Εξοχότατε, μήπως προσπαθείτε να με ρίξετε στο κρεβάτι σας;»

«Ναι. Κάθε βράδυ. Σας το είπα πριν από λίγο. Ακούτε τι σας λέω ή όχι;»

«Ναι, ακούω», είπε σιγανά. «Αλλά δεν μπορώ να πω ότι καταλαβαίνω».

«Θα πω στον δικηγόρο μου να συντάξει τα έγγραφα». Επέστρεψε στη θέση του, πίσω από το γραφείο. «Μπορούμε να τελειώνουμε τη Δευτέρα».

«Εξοχότατε, εγώ δεν –»

«Τότε, την Τρίτη».

«Εξοχότατε, δεν μπορώ να –»

«Κοιτάξτε, το πρόγραμμά μου είναι φορτωμένο όλη την υπόλοιπη εβδομάδα». Ξεφύλλισε την ατζέντα του. «Απομόνωση, ποτό, τουρνουά μπάντιντον κλειστού χώρου...»

«Όχι».

«Όχι;»

«Ναι».

«Ναι, όχι. Αποφασίστε επιτέλους, δεσποινίς Γκλάντστοουν».

Η Έμμα έκανε μια αργή περιστροφή και κοίταξε τριγύρω στο δωμάτιο. Τι στην ευχή ήταν όλα αυτά; Ένιωθε σαν αστυνομικός που έτρεχε να εξιχνιάσει ένα μυστήριο: *Η Έμμα Γκλάντστοουν και η Υπόθεση της Χαμένης Αξιοπρέπειας*.

Το βλέμμα της έπεσε στο ρολόι. Ήταν ήδη περασμένες τέσσερις. Μόλις έφευγε από εκεί, έπρεπε να επιστρέψει το φόρεμα, να πληρώσει τον σπιτονοικοκύρη και μετά να πάει για ψώνια.

Αφού είχε φτάσει μέχρι εδώ, δεν μπορούσε πλέον να κάνει πίσω.

Ίσιωσε το κορμί της. «Εξοχότατε, αποκαλέσατε τη δουλειά μου εμετό μονόκερου. Μου ζητήσατε να γδυθώ επί πληρωμή. Και μετά κάνατε την εξωφρενική δήλωση ότι θα με κάνετε δούκισσα και ότι τη Δευτέρα θα πρέπει να έρθω στο κρεβάτι σας. Η όλη συζήτηση

μαζί σας δεν βγάζει νόημα και είναι και εξευτελιστική. Οπότε, το μόνο συμπέρασμα που μπορώ να βγάλω είναι ότι αστειεύεστε μαζί μου».

Σήκωσε τους ώμους του με απολογητικό ύφος. «Ένας σημαδεμένος ερημίτης πρέπει να διασκεδάζει κάπως κι αυτός».

«Και το φορτωμένο πρόγραμμά σας με το ποτό και το μπάντιντον κλειστού χώρου; Δεν σας αρκεί;» Πλέον είχε χάσει την υπομονή της. Της άρεσε το πείραγμα και μπορούσε να γελάσει με τον εαυτό της – αλλά δεν είχε καμία διάθεση να γίνεται στόχος μιας αγενούς φάρσας. «Αρχίζω να υποψιάζομαι τους λόγους για τους οποίους σας παράτησε η δεσποινίς Γουόρδινγκ. Είστε υπερβολικά –»

«Αποκρουστικός», είπε εκείνος. «Αλωθητικός. Τέρας».

«Εκνευριστικός».

Έβγαλε ένα επιφώνημα σαν να του είχε φανεί αστείο αυτό. «Δηλαδή με λοιδορείτε για τον χαρακτήρα μου; Τι πρωτότυπο».

Η Έμμα σήκωσε τα χέρια της για να του δείξει ότι κάπου εκεί τελείωνε η συζήτηση. «Εξοχότατε, δεν θα σας ενοχλήσω άλλο. Θα πλησιάσω στο γραφείο σας, θα πάρω τα νομίσματα και μετά θα φύγω. Αργά».

Με επιφυλακτικά βήματα, πλησίασε στο γραφείο και σταμάτησε γύρω στο ένα μέτρο από το σημείο όπου στεκόταν ο δούκας. Χωρίς να πάψει να τον κοιτάζει στα μάτια, πήρε τις δύο λίρες και τα τρία σελίνια. Έλειτα, με μια κοφτή υπόκλιση, έκανε μεταβολή για να φύγει.

Ο δούκας την άρπαξε από τον καρπό. «Μη φύγετε».

Γύρισε και τον κοίταξε εμβρόντητη.

Η επαφή τους την ηλέκτρισε. Όπως συνέβαινε όταν έπιανε κανείς ένα πόμολο πόρτας μια κρύα μέρα χωρίς υγρασία. Η δύναμη που τη συγκλόνισε δεν ανήκε σε κανέναν από τους δυο τους,

υπήρχε μόνο στον χώρο ανάμεσά τους. Τα κόκαλα του χεριού της δονήθηκαν από το σοκ. Της κόπηκε η ανάσα, η καρδιά της σταμάτησε να χτυπάει. Ένωσε γυμνή μέχρι το μεδούλι.

Και ο δούκας φάνηκε να έχει σαστίσει από όλο αυτό. Τα διαπεραστικά γαλανά μάτια του ήταν καρφωμένα με απορία στα δικά της. Έπειτα έριξε ένα βλέμμα όλο σύγχυση στο χέρι του, σαν να μην ήταν σίγουρος πώς είχε καταλήξει να τη γραπώνει από τον καρπό.

Για μια στιγμή, η καρδιά της Έμμα επινόησε κάτι απίθανες φαντασιώσεις. Ότι εκείνος δεν ήταν ένας κυνικός και πικρόχολος άνθρωπος, όπως φαινόταν, αλλά κάτι άλλο. Ότι κάτω από το Πριν και το Μετά που ήταν χαραγμένα στο πρόσωπό του, υπήρχε ένας άντρας – ένας πληγωμένος και μοναχικός άντρας – που παρέμενε απαράλλαχτος στα βασικά στοιχεία του χαρακτήρα του.

Μην το πιστεύεις αυτό, Έμμα. Το ξέρεις ότι η καρδιά σου είναι ανόητη.

Την άφησε. Στα χείλη του ζωγραφίστηκε ένα στραβό και ειρωνικό χαμόγελο. «Δεσποινίς Γκλάντστοουν, δεν μπορείτε να φύγετε τώρα. Πάνω που αρχίσαμε να το διασκεδάζουμε».

«Δεν θέλω να παίξω αυτό το παιχνίδι».

Προσπάθησε να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της, τα ελάχιστα ψήγματα που της είχαν απομείνει. Σφίγγοντας τα νομίσματα στη χούφτα της, σήκωσε τη φούστα της με το άλλο χέρι και άρχισε να προχωράει βιαστικά προς την πόρτα.

«Μην μπειτε στον κόπο να με αποχαιρετήσετε», της φώναξε εκείνος.

Δεν πρόκειται να το κάνω.

«Ούτε εγώ θα μπω στον κόπο. Ξέρουμε και οι δυο ότι θα ξανάρθετε».

Η Έμμα κοντοστάθηκε, για μια στιγμή. Σοβαρά πίστευε ο δούκας ότι θα συναντηθούν πάλι;

Για όνομα του Θεού. Δεν υπήρχε τέτοια περίπτωση.
Ποτέ μα ποτέ.

«Ανοησία μου, ε;» Η δεσποινίς Πάλμερ στεκόταν σε μια γωνιά κλεισμένη με κουρτίνες στο κατάστημα της μαντάμ Μπισέτ, εντελώς ακίνητη, ενώ η Έμμα μετρούσε τη μέση της. «Κάθε μέρα που περνάει αφρατεύω κι άλλο. Μάλλον επειδή τρώω πολλά κεκάκια».

Η Έμμα δεν πίστευε ότι έφταιγε αυτό. Ήταν η δεύτερη φορά εκείνον τον μήνα που η Νταβίνα Πάλμερ πήγαινε στο κατάστημα για να φαρδύνει ένα φόρεμά της και η Έμμα ήταν αυτή που είχε αναλάβει την γκαρνταρόμπα της από την εποχή της πρώτης της σεζόν. Η νεαρή γυναίκα ποτέ δεν έπαιρνε βάρος και σίγουρα όχι τόσο απότομα.

Δεν έφταιγαν τα κεκάκια.

Από άποψη πρωτοκόλλου, της Έμμα δεν της έπεφτε λόγος στο συγκεκριμένο ζήτημα. Αλλά την είχε συμπαθήσει τη δεσποινίδα Πάλμερ. Ήταν μοναχοκόρη ενός μεγιστάνα της ναυτιλίας και κληρονόμος της περιουσίας του. Λιγάκι κακομαθημένη και μεγαλωμένη σε καθεστώς υπερπροστασίας, αλλά είχε μέσα της ζωντάνια. Ήταν από τις πελάτισσες που έφτιαχναν τη μέρα της Έμμα, δεν τη χαλούσαν, κι αυτό κάτι έλεγε. Οι περισσότερες κυρίες που πήγαιναν στο κατάστημα αδιαφορούσαν για την ύπαρξή της.

Εκείνη τη μέρα, όμως, όταν αντίκρισε το βλέμμα της δεσποινίδας Πάλμερ, δεν είδε ζωντάνια, ούτε σπίθα. Μόνο τρόμο. Η καμένη η κοπέλα είχε ανάγκη έναν άνθρωπο να του εκμυστηρευτεί κάποια πράγματα.

«Πόσων μηνών είσαι;» ρώτησε η Έμμα γλυκά.

Η δεσποινίς Πάλμερ έβαλε τα κλάματα. «Τεσσάρων, νομίζω».

«Το γνωρίζει αυτό ο κύριος;»

«Δεν μπορώ να του το πω. Είναι ζωγράφος. Τον γνώρισα όταν ήρθε σπίτι μας για να φτιάξει το πορτρέτο των σκυλιών μας και εγώ... Δεν έχει σημασία. Έχει φύγει πια. Πήγε στην Αλβανία για να βρει “ρομαντική έμπνευση”, ό,τι κι αν σημαίνει αυτό».

Σημαίνει ότι είναι παλιοτόμαρο, σκέφτηκε η Έμμα. «Και οι δικοί σου; Το ξέρουν;»

«Όχι». Κούνησε το κεφάλι της αρνητικά, με ένταση. «Μόνο τον μπαμπά έχω. Οι προσδοκίες του από εμένα είναι πολύ μεγάλες. Αν ήξερε ότι φέρθηκα τόσο απερίσκεπτα... θα με έβλεπε με άλλο μάτι πια». Έκρυψε το πρόσωπό της στις παλάμες της και άρχισε να κλαίει με λυγμούς. «Δεν θα το αντέξω αυτό».

Η Έμμα αγκάλιασε την κοπέλα, της χάιδεψε την πλάτη για να την ηρεμήσει. «Αχ, καημενούλα μου. Λυπάμαι πολύ».

Η Έμμα έδωσε στην κοπέλα ένα μαντίλι. «Έχεις κάπου να πας; Σε κάποια φίλη, κάποια εξαδέλφη. Στην επαρχία, ή στην Ευρώπη... Υπάρχει κανείς να σε φιλοξενήσει ώσπου να γεννήσεις;»

«Όχι, δεν υπάρχει κανείς. Έτσι κι αλλιώς, κανείς δεν θα το κρατούσε το μυστικό». Έκλεισε σφιχτά το μαντίλι στη χούφτα της. «Αχ, μακάρι να μην είχα φερθεί τόσο ηλίθια. Ήξερα ότι ήταν λάθος, αλλά εκείνος ήταν τόσο ρομαντικός. Με αποκαλούσε μούσα του. Με έκανε να νιώθω...»

Πολύτιμη. Επιθυμητή. Ότι σε αγαπούσε.

Δεν χρειαζόταν να το εξηγήσει η δεσποινίς Πάλμερ. Η Έμμα ήξερε ακριβώς πώς ένιωθε η κοπέλα.

«Δεν κάνει να είσαι τόσο αυστηρή με τον εαυτό σου. Δεν είσαι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία νεαρή που δείχνει εμπιστοσύνη στον λάθος άντρα».

Όμως, για κάποιον λόγο, πάντα οι γυναίκες πληρώνουν το τίμημα.

Η Έμμα δεν είχε βρεθεί στην ίδια δύσκολη κατάσταση όπως η δεσποινίδα Πάλμερ, αλλά είχε κι εκείνη τιμωρηθεί για το ασήμαντο έγκλημα του να ακολουθήσει αυτό που έλεγε η καρδιά της. Οι αναμνήσεις την πονούσαν ακόμα – και η σκέψη ότι θα έβλεπε άλλη μια νέα κοπέλα να υφίσταται την ίδια σκληρή μοίρα την έκανε να τρέμει από θυμό για την αδικία.

«Έμμα», είπε τραγουδιστά η μαντάμ Μπισέτ από την άλλη πλευρά της κουρτίνας. «Κάποιος πρέπει να φτιάξει το στρίφωμα της Λαίδης Εντουίνα».

«Μια στιγμή, μαντάμ», φώναξε η Έμμα. Στράφηκε στη δεσποινίδα Πάλμερ και της είπε ψιθυριστά, «Να έρθεις την άλλη εβδομάδα να πάρεις το φόρεμά σου και θα συνεχίσουμε τότε τη συζήτησή μας. Αν υπάρχει τρόπος να σε βοηθήσω, θα το κάνω».

«Δεν μπορώ να σου ζητήσω κάτι τέτοιο».

«Δεν χρειάζεται να μου το ζητήσεις». Η Έμμα ήταν αποφασισμένη. Η συνείδησή της δεν της επέτρεπε τίποτα λιγότερο από αυτό. Έπιασε τα χέρια της δεσποινίδας Πάλμερ και τα ζούληξε. «Ό,τι και να γίνει, δεν θα είσαι μόνη σου. Σου το ορκίζομαι».

Εκείνο το απόγευμα, το μυαλό της Έμμα ήταν τόσο σκόρπιο, ώστε όλα πήγαιναν στραβά. Αναγκάστηκε να ξηλώσει δύο φορές το στρίφωμα της Λαίδης Εντουίνα και να το ξαναράψει.

Επιτέλους, ήρθε η ώρα να κλείσει το κατάστημα.

«Θα βγεις απόψε;» τη ρώτησε η συνάδελφός της όταν η μαντάμ αποσύρθηκε στα διαμερίσματά της στον όροφο. «Γίνεται χορός στην αίθουσα συγκεντρώσεων».

«Όχι απόψε, Φάνι. Πήγαινε εσύ».

Η Έμμα δεν χρειάστηκε να της το πει δεύτερη φορά. Η Φάνι έφυγε βιαστικά, αφού πρώτα της έστειλε ένα φιλί.

Κάποια άλλη φορά θα της άρεσε να εκμεταλλευτεί τη σπάνια ευκαιρία να περάσει μια βραδιά με χορό, αλλά όχι απόψε. Από τη

μία την είχε τρελάνει η ανησυχία για τη δεσποινίδα Πάλμερ και από την άλλη δεν μπορούσε να ξεπεράσει το σοκ από τη συνάντησή της με τον δούκα στο Άσμπερι Χάουζ.

Μάλλον τώρα ο δούκας θα γελούσε με την εξυπνάδα του. Να παντρευτεί μια ράφτρα; Χα χα χα. Τι αστείο.

Μα πώς τόλμησε να πει τέτοιο πράγμα; Αν είναι ποτέ δυνατόν.

Η Έμμα έδωξε την ανάμνηση από το μυαλό της, είπε από μέσα της ότι δεν άξιζε να χαραμίσει στον δούκα τις σκέψεις της. Είχε πιο σημαντικά πράγματα να κάνει.

Πήρε ένα κερύ από το συρτάρι της μαντάμ Μπισέτ, το ακούμπησε στον πάγκο και το άναψε όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Ψαχούλεψε, βρήκε ένα κομμάτι καφετί χαρτί, το ίσιωσε με τις παλάμες της και άρχισε να μασουλάει την άκρη ενός μολυβιού ενώ σκεφτόταν. Αυτή τη σεζόν, η μέση μιας γυναίκας έπρεπε να είναι πιο μικρή, σε αντίθεση με αυτά που επέβαλλαν οι κανόνες για τη γυναικεία σιλουέτα στην Ευρώπη. Θα ήταν πιο δύσκολο να κρυφτεί μια κοιλιά που ολοένα θα μεγάλωνε, αλλά η Έμμα θα έβαζε τα δυνατά της.

Ακούμπησε το μολύβι στο χαρτί κι άρχισε να σχεδιάζει. Η δεσποινίς Πάλμερ θα χρειαζόταν κορσέ με έξτρα φάρδος στο κάτω μέρος... Ίσως ένα φόρεμα με κουμπάκια στο εσωτερικό της μέσης, για να φαρδαίνει και να στενεύει η φούστα. Ένα καλόγουστο πανωφόρι ήταν υποχρεωτικό – τα κατάλληλα διακοσμητικά θα τραβούσαν τα βλέμματα στο πάνω μέρος του κορμιού της.

Ήταν τόσο απορροφημένη στη δουλειά της ώστε δεν πρόσεξε πόση ώρα είχε περάσει, μέχρι που κάποιος χτύπησε την πόρτα.

Η Έμμα τρόμαξε και έκανε το χαρτί κουβάρι στην τσέπη της. «Είμαστε κλειστά».

Τα χτυπήματα δυνάμωσαν. Έγιναν πιο επίμονα.

Η Έμμα πήγε αναστενάζοντας στην πόρτα. Έβαλε το κλειδί στην κλειδαριά και την άνοιξε μόλις λίγα εκατοστά.

«Με συγχωρείτε, αλλά δυστυχώς είμαστε κλειστά και –»

«Για εμένα δεν είστε κλειστά».

Ένας άντρας πέρασε την πόρτα παραμερίζοντάς τη με μια σπρωξιά. Φορούσε σκούρα κάπα και ημίψηλο καπέλο κατεβασμένο χαμηλά, έκρυβε το πρόσωπό του – αλλά τον αναγνώρισε αμέσως. Μόνο ένας άντρας ήταν ικανός να συμπεριφέρεται με τόση αγένεια.

Ο Δούκας του Άσμπερι.

«Δεσποινίς Γκλάντστοουν». Έγειρε το κεφάλι του ελάχιστα σε ένδειξη χαιρετισμού. «Σας το είπα ότι θα συναντηθούμε ξανά».

Αχ, Χριστέ μου.

Η Έμμα έκλεισε την πόρτα και την κλείδωσε. Προς το παρόν, δεν μπορούσε να κάνει κάτι άλλο. Δεν γινόταν να την αφήσει μισάνοιχτη γιατί υπήρχε ο κίνδυνος να τη δουν μόνη με έναν άντρα.

«Εξοχότατε, απαγορεύεται να δέχομαι επισκέψεις το βράδυ».

«Δεν ήρθα για επίσκεψη, πελάτης είμαι». Έκανε μια γύρα στο σκοτεινό κατάστημα, χτύπησε μια ακέφαλη κούκλα με το μπιστούνι του. «Χρειάζομαι καινούριο γιλέκο».

«Το κατάστημα εξυπηρετεί μόνο κυρίες, δεν φτιάχνουμε ενδύματα για κυρίες».

«Εντάξει, τότε. Ήρθα για να παραγγείλω ένα φόρεμα».

«Για ποια;»

«Τι σημασία έχει;» Έκανε μια χειρονομία όλο εκνευρισμό. «Για μια ιδιαίτερα άσχημη γυναίκα, περίπου στο μέγεθός μου».

Για όνομα του Θεού, τι ήθελε επιτέλους αυτός ο άνθρωπος; Δεν του έφτασε όλη εκείνη η κοροϊδία την προηγούμενη μέρα; Δεν έμεινε ικανοποιημένος; Αποκλείεται να ήθελε να πάρει το φόρεμα της δεσποινίδας Γουόρδινγκ.

Όποιος κι αν ήταν ο σκοπός του, η Έμμα το έβαλε πείσμα να κάνει αντίποινα. Θα τον έκανε να υποστεί τον εξευτελισμό που είχε υποστεί και η ίδια.

Έσυρε ένα κιβώτιο, το έφερε στο κέντρο του πατώματος – ήταν αυτό πάνω στο οποίο ανέβαιναν οι κυρίες για να τους μετρήσει το στρίφωμα – και του έκανε νόημα να πλησιάσει. «Ανεβείτε, λοιπόν».

Εκείνος την κοίταξε σαν χαζός.

«Αφού θέλετε φόρεμα –»

«Δεν το θέλω εγώ το φόρεμα».

«Αφού θέλει φόρεμα η πολύ άσχημη φιλενάδα σας, που έχει μέγεθος δούκα, πρέπει να πάρω μέτρα. Μανίκια, κορμό, στρίφωμα». Σήκωσε το ένα φρύδι. «Στήθος».

Ορίστε. Αποκλείεται να συνέχιζε τώρα το παιχνίδι του.

Όμως, στην απείραχτη πλευρά του προσώπου του ζωγραφίστηκε ένα στραβό χαμόγελο. Άφησε το μπαστούνι του στην άκρη. Έβγαλε το καπέλο του. Και έπειτα την κάπα του. Στη συνέχεια τα γάντια του. Και, τέλος, το παλτό του. Χωρίς να πάψει να την κοιτάζει κατάματα, ανέβηκε στο κιβώτιο και σήκωσε τα χέρια ψηλά. Σαν ηθοποιός επί σκηνής που περιμένει το χειροκρότημα του κοινού.

«Λοιπόν;» είπε. «Περιμένω».

Η Έμμα έβγαλε τη μεζούρα της. Αφού είχε αρχίσει αυτή τη φάρσα δεν γινόταν πια να κάνει πίσω.

«Πώς ξέρατε πού είναι το κατάστημα;» τον ρώτησε όλο καχυποψία. «Μήπως με παρακολουθήσατε;»

«Δούκας είμαι. Και βέβαια δεν σας παρακολουθήσα. Έβαλα να σας παρακολουθήσουν. Άλλο το ένα και άλλο το άλλο».

Η Έμμα κούνησε το κεφάλι της, ξετυλίγοντας τη μεζούρα της. «Αλλά και τα δύο το ίδιο ενοχλητικά».

«Ενοχλητικά; Χθες απορρίψατε μια ζωή μέσα στα πλούτη για να πάρετε στο χέρι δύο λίρες και τρία σελίνια, και μετά το σκάσατε

από το σπίτι μου σαν να είχε πιάσει φωτιά. Δεν σας πέρασε από το μυαλό ότι ίσως να σας παρακολούθησα από ειλικρινή ανησυχία για την πνευματική ευστάθειά σας;»

Τον κοίταξε στραβά.

«Δεν λέω ότι το έκανα. Λέω μόνο ότι θα έπρεπε να σας περάσει από το μυαλό».

Η Έμμα στάθηκε πίσω του και άπλωσε τη μεζούρα της από τον αριστερό ώμο μέχρι τον καρπό, φαινομενικά για να μετρήσει το μήκος του μανικιού του. Στην πραγματικότητα όμως, όλη της η ενέργεια επικεντρωνόταν στο να αγνοήσει το πόσο κοντά της βρισκόταν. Μόνο ένα λεπτό στρώμα εξαιρετικού λινού χώριζε τα δάχτυλά της από το κορμί του και δεν είχε καμία επιθυμία να ξανανιώσει εκείνο το σοκ της επαφής που είχαν μοιραστεί στη βιβλιοθήκη.

Δεν μπορείτε να φύγετε τώρα. Πάνω που αρχίσαμε να το διασκεδάζουμε.

Μέτρησε από τον έναν ώμο ως τον άλλον. Όταν εισέπνευσε, τα πνευμόνια της πλημμύρισαν αρρενωπά αρώματα, σαπούνι για το ξύρισμα και μεστή κολόνια.

Όλα αυτά δεν τη βοηθούσαν καθόλου να συγκεντρωθεί.

«Δεν γράφετε τα μέτρα που παίρνετε», είπε εκείνος.

«Δεν χρειάζεται. Θα τα θυμάμαι».

Δυστυχώς. Η Έμμα, είτε το ήθελε είτε όχι, ήξερε ότι αυτή η συνάντηση θα έμενε χαραγμένη στη μνήμη της για πάντα. Ή, αν όχι για πάντα, τουλάχιστον μέχρι τα γεράματά της, τότε που θα είχε ξεμωραθεί και δεν θα μπορούσε να θυμηθεί τίποτα.

Γύρισε τη μεζούρα κάθετα και ακούμπησε το άκρο της στον αυχένα του. Λάθος. Τώρα, στην κορυφή όλων αυτών των ανεπιθύμητων αναμνήσεων, είχε προσθέσει και την αίσθηση των κουρεμένων μαλλιών του. Είχαν την υφή ακριβού βελούδου, ήταν πυκνά και σπιλνά.

Βελούδο, Έμμα; Σοβαρά τώρα;

«Κοντεύουμε να τελειώσουμε. Μένει να μετρήσω το στήθος σας». Κράτησε την άκρη της μεζούρας στη μία πλευρά του στήθους του και μετά πήγε από την άλλη, τυλίγοντας με τη μεζούρα τη σατέν πλάτη του γιλέκου του και ενώνοντας τα δύο άκρα στο στέρνο του.

Έσφιξε τη μεζούρα. Εκείνος μόρφασε.

Ωραία.

Ορίστε, λοιπόν, τον είχε δεμένο από το στήθος.

Τότε, γιατί ένιωθε ότι αυτή ήταν αιχμάλωτή του;

Αυτό που την τρόμαζε δεν ήταν οι ουλές του. Το αντίθετο μάλιστα. Όταν στεκόταν τόσο κοντά του, δεν έβλεπε ταυτόχρονα και τα δύο μισά του. Ήταν αναγκασμένη να διαλέξει ποιο μισό θα αντίκριζε.

Η Έμμα ήξερε ποιο από τα δύο θα την αιχμαλώτιζε. Υπήρχαν δύο τρόποι για να πετύχεις σωστή ραφή ενός ρούχου. Ή θα έβρισκες ελαττώματα και θα προσπαθούσες να τα κρύψεις, ή θα αναδείκνυες την κρυμμένη ομορφιά. Πάντα υποστήριζε τη δεύτερη εκδοχή που, αχ, της έδειχνε τώρα τα δόντια της.

Έμμα, μην το κάνεις. Μη δώσεις στην ανόητη την καρδιά σου αέρα, θα σκάσει σαν μπαλόνι.

Αλλά ήταν πολύ αργά πια. Τώρα, καθώς τον κοιτούσε, το μόνο που έβλεπε ήταν ένας άντρας. Ένας άντρας με εξεταστικά γαλανά μάτια και μια κρυμμένη, ασυμβίβαστη καρδιά που χτυπούσε δυνατά.

Ένας άντρας με ανάγκες, με θέλω. Με επιθυμίες.

Ένας άντρας που της είχε ανοιχτεί την προηγούμενη μέρα και τώρα...

Και τώρα έδειχνε ξεκάθαρα ότι έσκυβε για να τη φιλήσει.